

Buletinul de știri NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1155

04.05.2025 (136)

Hitler la război : Ce s-a întâmplat *cu adevărat*?

de A.V. Schaerffenberg

Partea 2

Capitolul 1: Cine a început cu adevărat războiul?

Oricine flutură torța războiului în Europa nu-și poate dori decât haos."

Adolf Hitler, 3 august 1939

Deși istoricii convenționali îl consideră pe Adolf Hitler drept singurul responsabil pentru cel de-al Doilea Război Mondial, acesta a fost un rol pentru care Adolf Hitler era total nepotrivit, atât personal, cât și ideologic. Ca soldat de rând în timpul Primului Război Mondial, a fost martorul morții violente a camarazilor săi apropiați și a fost el însuși victima unui atac chinuitor cu gaz muștar care aproape l-a costat vederea. Cei patru ani petrecuți pe front l-au pus față în față cu ororile de nedescris ale războiului de tranșee, o experiență pe care nu și-ar fi dorit să o repete nici pentru el, nici pentru compatrioții săi.

După armistițiul, el a dezvoltat național-socialismul, al cărui principiu central este conservarea umanității ariene. Hitler a învățat că toți oamenii albi, indiferent de

naționalitatea lor individuală, sunt frați și surori din aceeași rasă. Prin urmare, războaiele dintre arieni sunt conflicte fratricide și trebuie evitate. În război, a deplâns el, cei mai buni indivizi sunt soldații care își dau viața pentru țara lor, sărăcind astfel societatea prin pierderea celor mai valoroși membri ai săi. După alegerea sa ca cancelar al Germaniei, principala pasiune a lui Hitler nu a fost remilitarizarea, ci renovarea socială a țării sale. Reforma culturală îl fascina în mod deosebit și dorea să își petreacă restul vieții renovând orașele germane. Când a venit războiul, l-a considerat o diversivune de la adevăratul său interes și și-a exprimat adesea regretul că nu a fost mai fericit ocupat cu realizarea proiectelor de lucrări publice. După cum a explicat de mai multe ori chiar și în timpul conflictului, "sunt un constructor nerăbdător, dar un general reticent", o remarcă care nu prea caracterizează rolul de "cuceritor al lumii" care i-a fost atribuit de inamicii săi.

Cu toate acestea, Hitler era foarte interesat de afacerile internaționale, în special în ceea ce privește amenințarea sovietică. Împreună, cel de-al Treilea Reich și Italia fascistă ar fi acționat ca o "Axă" centrală, în jurul căreia celelalte popoare continentale s-ar fi putut aduna, consolidând coloana vertebrală a Europei de mijloc. Japonia imperială urma să limiteze răspândirea comunismului în Asia, în timp ce o alianță cu Marea Britanie combina cea mai mare putere navală a lumii cu cea mai puternică armată a acesteia, forțele armate germane, Wehrmacht-ul. Astfel stăpânit, colosul sovietic ar fi făcut implozie fără a fi nevoie de război. Așa spera el.

Cu toate acestea, atunci când ostilitățile nu au mai putut fi evitate, Hitler s-a ridicat la înălțimea situației. Experiența sa directă de pe Frontul de Vest, cu mai bine de douăzeci de ani înainte, l-a instruit așa cum nicio educație militară formală nu ar fi putut. În plus, campaniile sale politice postbelice - cu accentul lor repetat pe acțiunea în masă - au fost ele însele conduse ca niște campanii de luptă. Cu toate acestea, în mod incontestabil, darurile naturale ale lui Adolf Hitler au fost cei mai importanți factori în conducerea sa ca cel mai mare războinic al secolului XX, poate al tuturor timpurilor. Numeroasele exemple ale abilităților sale superioare citate în această istorie subliniază statutul incontestabil al lui Hitler de cel mai important strateg și lider al celui de-al Doilea Război Mondial. Printre acestea se numără planul său pentru capturarea crucială a Fortului Eben Emael din Belgia, fără de care întreaga Campanie din Vest nu ar fi fost posibilă, și salvarea de unul singur a armatelor germane la începutul iernii 1941, când întregul Front de Est era pe punctul de a se prăbuși. Aceste realizări militare și multe altele au fost fără egal, atât de mult, încât este imposibil să ne imaginăm că vreun alt lider, fie al Axei, fie al Aliaților, le-ar fi reușit.

Aceasta nu înseamnă că nu a făcut niciodată o greșeală. Așa cum Hitler a spus despre sine chiar înainte de invazia cu succes a Franței, în primăvara anului 1940:

"Domnul Churchill a declarat recent într-o emisiune radiofonică că a numărat 16 greșeli pe care le-am făcut până acum în acest război. Se înșeală. Am făcut cel puțin de două ori mai multe greșeli de care sunt conștient! Dar dacă domnul Churchill și adepții săi au făcut o singură greșeală, aceasta este mult mai gravă decât oricare dintre cele pe care le-am făcut vreodată; și anume, atunci când au început acest război care trebuie să se încheie inevitabil, indiferent de rezultatul său, cu dizolvarea Imperiului Britanic".

Cea mai gravă greșeală a lui Hitler, după cum a recunoscut cu întârziere, a fost că și-a pus încrederea în statul major german. Pentru că era un om de cuvânt, nu-și putea imagina că altcineva, mai ales un ofițer german, ar acționa dezonorant. Cu toate acestea, responsabilitatea pentru înfrângerea finală din 1945 a revenit în primul rând unor generali germani, cea mai gravă adunătură de trădători care a afectat vreodată o țară. Spre deosebire de omologii săi aliați occidentali, Hitler nu s-a născut cu o lingură de argint în gură. Bogăția, statutul social, politica ca de obicei și puterea sau prestigiul personal - aceleași lucruri care îi obsedau pe F.D.R. și Churchill - l-au respins. În timp ce Roosevelt petrecea în Hyde Park cu elita financiară din New York, un Hitler lovit de sărăcie își vindea acuarelele la Viena pentru câțiva florini. Mai târziu, când Hitler își risca viața ca soldat fără nume pe Frontul de Vest, Churchill, din siguranța Ministerului de Interne din Londra, trimitea mii de australieni să fie masacrați fără rost pe plajele din Gallipoli, iar Stalin era un tâlhar în Rusia țaristă.

Hitler a fost asociat atât de mult timp în mentalul popular cu cea mai gravă tiranie pe care a cunoscut-o vreodată lumea, încât oricine află adevărul despre domnia sa este invariabil uimit. Considerarea sa în contextul propriei sale epoci clarifică multe lucruri. Până la sfârșitul Primului Război Mondial, Germania a fost condusă de o monarhie învechită. Odată cu trecerea acestuia, țara a fost sfâșiată între autointitulați marxiști care priveau Germania doar ca pe un scaunel pentru Uniunea Sovietică; conservatori capitaliști mai interesați de conservarea averii lor decât a rasei lor; și democrați de cabaret care se bălăceau în "delicioasa decadentă" a anilor '20. Pe scurt, Germania pur și simplu nu avea o tradiție de bună guvernare.

Când Hitler a devenit cancelar, nu avea niciun precedent pe baza căruia să construiască o administrație sensibilă, însă haosul care copleșea națiunea sa striga după înlocuire cu o nouă ordine publică. Singurele alternative cu care se confrunta erau guvernarea autoritară sau disoluția socială. Este adevărat că el a fost unul dintre cei mai puternici oameni din istorie, dar nu pentru puterile guvernamentale pe care le deținea sau pentru forțele armate de care dispunea, ci datorită devotamentului copleșitor al poporului său. Niciun alt individ nu a fost mai iubit de cetățenii săi. Nici nu a guvernat fără consimțământul lor. La urma urmei, ei îl aleseseră la putere ca reprezentant legal al lor. Ulterior, el i-a consultat întotdeauna

cu privire la deciziile sale majore pe timp de pace prin intermediul referendumurilor, în cadrul cărora li s-a cerut să voteze pentru sau împotriva politicilor sale. Supravegheate în ceea ce privește integritatea lor de comisii internaționale de monitorizare, unele din țări ostile Germaniei, aceste plebiscite au aprobat în mod constant regimul național-socialist cu 90% din electorat și mai mult, cel mai adesea în intervalul superior al acestei percentile. De exemplu, din cele 2,94 milioane de buletine de vot exprimate la alegerile din 4 decembrie 1938 din regiunea Sudetă, 2,64 milioane de voturi (98,8%) au fost pentru NSDAP. La începutul aceluiași an, când Hitler i-a întrebat pe austrieci dacă doresc să devină parte a celui de-al Treilea Reich, 99,7% au răspuns afirmativ.

Niciun politician democrat de pe Pământ, înainte sau după aceea, nu a obținut vreodată o asemenea rată de aprobare. Este de înțeles că ura lor profundă față de acest om extrem de popular era înrădăcinată în gelozia personală. Roosevelt, Churchill, Clinton, Bush și toți ceilalți oameni de frunte ai evreilor nu au putut obține niciodată mai mult de o fracțiune din sprijinul pe care Adolf Hitler l-a primit din partea concetățenilor *săi*. Dacă democrația este "conducerea populară a poporului", atunci el a fost un "democrat" în adevăratul sens al cuvântului. Așa cum el însuși a întrebat: "Unde există o "democrație" similară în alte țări? Unde altundeva poporul și conducerea, națiunea și guvernul au fuzionat atât de complet și se află atât de aproape unul de celălalt?" Chiar și așa, așa cum Führerul a precizat în "discuțiile de la masă", el a considerat statul populist al celui de-al Treilea Reich drept o punte către o republică autoritară rasială imaginată după modelul Constituției SUA, cu legile sale privind imigrația și naturalizarea, pe care le admira atât de mult. În mod tragic, această viziune a libertății a fost stinsă de străini care au preferat distrugerea în masă în locul libertății politice.

Poate că nimic nu ilustrează mai bine diferențele dintre liderii Axei și cei ai Aliatilor decât o comparație a cadourilor pe care aceștia și le-au făcut în timpul războiului. Cu ocazia celei de-a 59-a aniversări a sa, în 1942, Mussolini a primit de la Hitler un set complet, frumos legat, al operelor lui Friedrich Nietzsche, marele filosof din secolul al XIX-lea. În același an, de ziua sa, Franklin Roosevelt i-a trimis lui Winston Churchill o ladă de bourbon.

Cu numai șase ani înainte ca țara sa să declare război celui de-al Treilea Reich, când a fost întrebat de un reporter de la *London Times* ce părere are despre Adolf Hitler, Churchill a răspuns că, dacă vreodată Anglia va fi afectată de catastrofe precum cele care au copleșit Germania, se va ruga la Dumnezeu pentru ca un om de geniu precum Führerul să conducă poporul britanic spre mântuire. Și mai uimitor, în deceniul precedent, Churchill a scris un lung articol pentru prestigiosul ziar londonez *Illustrated Sunday Herald* (8 februarie 1920), în care descria comunismul drept o tiranie criminală condusă de teroriști evrei, ale căror revoluții

trebuie stinse fără milă în orice țară ar apărea.

În același deceniu, el a declarat: "Este datoria lumii civilizate să recucerească Rusia. Sovieticii nu reprezintă Rusia. Ei reprezintă un concept internațional complet străin și chiar ostil față de ceea ce noi numim civilizație. Învingerea Rusiei, din punct de vedere militar și moral, ar fi o sarcină prea grea doar pentru învingătorii Primului Război Mondial și, întrucât trebuie să o facem, o vom face împreună cu Germania. Germania cunoaște Rusia mai bine decât oricine altcineva. Aceasta va fi pentru ea marea oportunitate. Nimic nu este posibil în Europa fără Germania; totul este posibil cu ea". Cu toate acestea, atunci când Hitler a dat curs sugestiei sale, profitând de "marea ocazie" de a ataca Rusia, Churchill l-a condamnat ca fiind un "agresor" și a trimis ajutor militar sovieticilor pe care pretindea că îi disprețuiește.

În ciuda acestor inconsecvențe derutante, istoricii convenționali, ignorând declarațiile sale anticomuniste și chiar antievreiești publicate cu mai puțin de douăzeci de ani înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, continuă să îl consacre drept unul dintre cei mai iluștri eroi ai secolului XX pentru opoziția sa intransigentă față de Adolf Hitler și tot ceea ce reprezenta liderul german. Poate că personalitatea contrară a lui Churchill poate fi înțeleasă în contextul luptei sale de o viață cu alcoolismul. Una dintre cele mai memorabile glume ale sale a fost făcută ca răspuns la o membră a Parlamentului, care s-a plâns cu amărăciune că el discreditează acest organism august apărând adesea în stare de ebrietate. Ocolind cu abilitate problema ridicată de aceasta, el a declarat: "Mâine voi fi treaz. Dar dumneavoastră, doamnă, veți fi tot urâtă!"

Într-o întâlnire similară, el a fost abordat de Lady Astor, recent alertată de amplexarea ticăloșiei sale: "Dacă aș fi soția ta", i-a spus ea, "aș pune otravă în whisky-ul tău!" "Și dacă aș fi soțul tău", s-a răstit el la ea, "aș bea-o!"

Chiar și cel mai bun prieten al său, Franklin Roosevelt, s-a referit la el ca la "vagabondul bețiv". În timp ce îl vizita pe prim-ministrul britanic în vara anului 1940, Sumner Welles l-ar fi găsit într-o ceață alcoolică incoerentă. Un factor care a contribuit la instabilitatea sa emoțională ar fi putut fi ascendența problematică din punct de vedere politic a lui Churchill, pe care acesta s-a străduit să o țină secretă. Mama sa a fost Jenny Jerome, o evreică americană. Atunci când trecutul evreiesc al lui Franklin Roosevelt este luat în considerare în plus în conducerea supremă a Aliatilor, identitatea rasială a acestuia și originea urii de neșters față de Hitler devin clare.

Cu siguranță, comportamentul personal al lui Churchill a depășit adesea limitele excentricității, atingând adevărata nebunie, cum ar fi înclinația sa nebună de a purta lenjerie intimă de damă și de a se expune gol. De exemplu, în timp ce se afla în vizită la Washington, D.C., în 1942, el s-a confruntat cu un F.D.R. speriat, complet

dezbrăcat, explicând doar: "Vedeți, domnule președinte, nu am nimic de ascuns de dumneavoastră!" Cu o ocazie ulterioară, prim-ministrul a fost atât de copleșit emoțional de priveliștea bombardierelor britanice care zburau la joasă înălțime în timpul unei misiuni de antrenament, încât s-a dezbrăcat de toate hainele, apoi a alergat strigând gol prin tamarack, spre uimirea ofițerilor RAF adunați și a directorilor de companii aeronautice. Cunoașterea publică a unor incidente regretabile precum acestea a fost, desigur, suprimată din motive de securitate națională și de moral până mult după 1945.

Dar impulsul care l-a motivat pe Churchill a fost o pasiune patologică pentru război și distrugerea umană pe care o aduce. La Conferința de la Casablanca, el i-a spus lui Roosevelt că progresul poate fi realizat doar în timp de război; în timp de pace, a afirmat el, există doar mulțumire. Dr. Goebbels îl vedea pe Churchill ca pe omologul din secolul XX al grecului care a ars frumosul Templu al Dianei din Efes în 356 î.Hr. doar pentru a se immortaliza; prim-ministrul era "un factor de distrugere. El va intra cu siguranță în istorie ca Herostrat al Europei, capabil să își perpetueze numele doar prin distrugerea a ceea ce multe generații au construit de-a lungul a numeroase secole" (17 martie 1945).

Departamentul de imaginea sa idealizată de apărător al comportamentului etic, întreaga carieră a lui Churchill a fost construită pe subterfugiu și manipulare imorală. De exemplu, în iunie 1941, el l-a rugat pe Sir William Stephenson, șeful serviciilor secrete britanice din America de Nord, să transmită Departamentului de Stat al SUA o scrisoare pretins scrisă de maiorul Elias Belmonte, care îl incrimina pe atașatul militar bolivian la Berlin ca lider al unui complot de răsturnare a guvernului LaPaz cu ajutorul lui Hitler și de înființare a unui stat-marionetă nazist în America de Sud. Deși scrisoarea fusese fabricată în întregime de Stephenson, acceptarea ei necritică ca fiind autentică de către presa americană și administrația Roosevelt a făcut ca maiorul bolivian nevinovat să fie lăsat la vatră fără onoare și i-a determinat pe conaționali săi amăgiți să declare război Germaniei.

Populația germană din Bolivia a fost ulterior internată pentru următorii patru ani, în condițiile pentru care închisorile sud-americane sunt cunoscute. Între timp, adevăratul scop al înșelăciunii lui Churchill a fost acela de a oferi F.D.R. o altă scuză gata pregătită pentru a incita opinia publică americană împotriva celui de-al Treilea Reich. Pe urmele acestui succes propagandistic, Stephenson a falsificat o "hartă nazistă secretă" care detalia planurile lui Hitler de a cuceri America de Sud. Dezvăluirile inventate ale acestui document perfid au fost înghițite în întregime de președintele american.

Cu un deceniu înainte, la începutul anilor 1930, cariera politică a lui Winston era pe butuci. Datoriile la jocurile de noroc contractate de Randolph, fiul său neisprăvit, amenințau cu falimentul și cu pierderea iubitei sale proprietăți de la țară, Chart-

well. În disperare de cauză, s-a alăturat "Focus", o societate secretă formată dintr-o duzină de foști politicieni care își pierduseră slujbele guvernamentale comode în timpul Depresiunii și erau hotărâți să le recupereze prin orice mijloace. Conștienți de faptul că acești "oameni de stat" șomeri ar spune sau ar face orice pentru a reveni la putere, evreii au pescuit din "Focus" câțiva șmecheri neamuri care să le servească drept paravan pentru planul lor de distrugere a Germaniei. Cea mai mare captură a lor a fost Winston Churchill.

Începând cu 1936, locuitorii "Focusului" au fost bogat finanțați de Congresul evreiesc american, de Consiliul de deputați al evreilor britanici din Londra și de președintele departamentului, președintele British Shell, Sir Bernard W. Cohen. Aceștia i-au plătit lui Churchill 50.000 de lire sterline pentru a face agitație împotriva lui Hitler, pe care, așa cum am citat mai sus, îl admira personal. Reputația lui Churchill de prostituat pentru cauzele antinaziste a crescut. Șase ani mai târziu, el i-a spus lui Franklin Roosevelt că este "devotat politicii sioniste".

În 1938, Winston a fost plătit cu 800.000 de dolari de către Sir Henry Starchos, un plutocrat evreu înnobilit, care și-a pierdut participațiile monopoliste din Austria după *Anschluss*. Sarcina sa a fost să condamne unirea acestei țări cu Reich-ul, în ciuda referendumurilor controlate la nivel internațional, în care marea majoritate a austriecilor au votat pentru unirea cu Germania. În același an, guvernul de la Praga l-a trimis pe ministrul de externe procomunist, Jan Masaryk, la Londra, cu 2 milioane de lire sterline pentru "Focus" și cu ordinul ca membrii acestuia să îl răstoarne pe Neville Chamberlain, pe care cehii îl considerau prea moale față de Fuehrer. Germanii au aflat despre acceptarea de către Churchill a banilor străini și l-au informat pe Chamberlain chiar înainte de Acordul de la München, unul dintre motivele rezultatului acestuia în favoarea lui Hitler. Dar noua și profitabila carieră a lui Churchill ca purtător de cuvânt angajat pentru agende evreiești era asigurată.

În timpul așa-numitului "Blitz londonez", Churchill a fost lăudat de presa aliată pentru că a fost alături de poporul englez, împărtășindu-le pericolele și greutățile și încurajându-i să urmeze exemplul său personal de curaj sfidător. De fapt, serviciile secrete britanice știau cu mult timp înainte de fiecare raid aerian german și îi transmiteau în secret informațiile lui Churchill, care invariabil fugea în refugiul său privat de la țară. Nimeni altcineva nu a reușit să evite Blitzul prin această cale de scăpare confidențială. După ce a sunat "liber", Churchill s-a întors la Londra, unde a apărut în fața camerelor de luat vederi în timp ce gesticula *cu* cele două degete grăsuțe, pătate de țigară, o mudra *în formă de V pentru victorie*, mormăind sfidător: "Putem învinge!"

În după-amiaza zilei de 14 noiembrie 1940, el tocmai ieșise din Londra pentru a evita întoarcerea anticipată a Luftwaffe, când un raport secret al spărgătorilor săi

de coduri l-a informat că următoarea țintă a bombardierelor va fi Coventry. Întorcându-se în siguranța capitalei, Churchill s-a postat sfidător pe acoperișul clădirii cartierului său general, sfidând cu pumnul strâns naziștii inexistenți de pe cer în fața reporterilor și a fotografilor. Imagini ale curajului indomabil al prim-ministrului au fost expuse în întreaga lume, în timp ce Luftwaffe bombarda îndepărtatul Coventry.

Ca exemplu al insensibilității sale abominabile în ceea ce privește suferințele civililor britanici, în noaptea de 10 mai 1941, Churchill a fost anunțat că un raid aerian deosebit de puternic asupra Londrei provoca un haos fără precedent. Potrivit propriilor sale cuvinte, "întrucât nu puteam face nimic în această privință, m-am dus în sala mea privată de proiecție, unde m-am bucurat să văd un film al fraților Marx". Ne întrebăm ce părere ar fi avut despre Churchill londonezii care se înghesuiau să-și salveze viața în stațiile de metrou subterane, dacă ar fi știut că, între timp, acesta râdea la un film evreiesc american în siguranța luxoasă a retragerii sale de la țară.

În iulie 1944, cu un Reich slăbit la mai puțin de un an de înfrângere, Churchill a ordonat un atac cu antrax asupra civililor germani. Generalii săi îngroziți l-au convins să nu ucidă în masă doar amintindu-i că Hitler va riposta cu siguranță, trimițând în mod justificat bombe zburătoare V-1 înarmate cu focoașe otrăvitoare împotriva Londrei. A fost nevoie de o lună de argumente pentru a-l convinge în cele din urmă că trebuie să renunțe la planurile sale de genocid arian. După cum s-a plâns mai târziu, "pasionații din rândul generalilor mei m-au împiedicat să merg până la capăt". Dacă atacul său cu antrax ar fi fost pus în aplicare, practic orice ființă vie de pe continentul european ar fi fost exterminată, inclusiv locuitorii din toate țările aliate și neutre.

Cu toată dragostea sa pentru vărsarea de sânge, Churchill, pe lângă faptul că era un laș fizic, era un militarist extrem de slab. În timpul Primului Război Mondial, în calitate de șef al Amiralității, a trimis la moarte mii de infanteriști australieni într-o invazie sortită a Turciei. Dezastrul de la Gallipoli nu a fost doar o înfrângere, ci și o umilință severă pentru Aliați în mâinile unor turci simpli, care ar fi concediat pe viață orice alt comandant. Cu toate acestea, Churchill era mai mult un politician viclean decât un lider militar și, douăzeci și cinci de ani mai târziu, era din nou la putere. Și-a repetat greșeala pe o scară mult mai mare a morții, de-turnând strategia Aliaților, împotriva avertismentelor consilierilor britanici și americani, către ceea ce el insista să fie "burta moale a Europei".

Zeci de mii de soldați aliați au căzut într-o campanie italiană care a prelungit inutil războiul și nu le-a adus niciodată un succes strategic. După aproape doi ani de suferință și măcel, forțele anglo-americane erau încă blocate în Italia atunci când Germania a capitulat, totul datorită asigurărilor lui Churchill că vor "reuși o

pătrundere rapidă în Austria", în 1943. Ralph Edwards, directorul operațiunilor navale britanice, care a lucrat îndeaproape cu Churchill pe tot parcursul războiului, l-a descris ca fiind "fără îndoială unul dintre cei mai slabi strategii din istorie" (Irving, *Churchill's War*, vol. 2, p. 103).

Reputația lui Churchill, păstrată artificial, de cel mai mare orator al secolului în limba engleză, este doar o parte a imaginii sale frauduloase de durată. Emisiunile sale radio incitante i-au îndemnat pe britanici să lupte, să îndure și să moară în războiul pe care el îl pregătise de mult timp pentru ei. Datorită în mare măsură acestor transmisiuni inspirate, poporul britanic a rezistat în cele mai rele condiții timp de șase ani lungi, în care jumătate de milion dintre ei și-au pierdut viața. În tot acest timp, el a ascuns cu grijă ofertele de pace mai mult decât generoase pe care Hitler le-a făcut Marii Britanii. De asemenea, a fost ascunsă adevărata identitate a celebrei voci despre care englezii și englezoaicele au fost făcuți să creadă că aparținea eroicului lor prim-ministru. Multe dintre emisiunile cu glas argintiu atribuite acestuia au fost de fapt rostite de Norman Shelly, un actor de radio ales pentru abilitatea sa de a-l imita pe Churchill în ocaziile în care acesta era prea beat sau mahmur pentru a vorbi în public.

Reprezentările publice durabile ale lui Winston ca un campion împotriva dictaturii sunt în contradicție cu ambiția sa adesea declarată de a crea, așa cum i-a propus lui Roosevelt la 20 mai 1943, un "dictator mondial", care să îl priveze pentru totdeauna pe aliatul său francez de orice armată și să îi reducă pe puținii supraviețuitori germani ai războiului la statutul de sclavi perpetuu. Puterea mondială urma să fie limitată la Imperiul Britanic, Statele Unite și Uniunea Sovietică. Roosevelt a fost de acord, diferind doar prin faptul că titlul de "moderator" ar fi fost mai acceptabil din punct de vedere politic.

Churchill a trăit până la o bătrânețe prea matură, devenind obez în urma unor ospete luxoase, scriind istorii cenzurate și egoiste și pictând zeci de tablouri atât de amatoricești pe cât sunt de uitate. Când moartea a survenit în cele din urmă, în 1965, el a lăsat în urmă instrucțiuni pentru o înmormântare ostentativă, care specificau, printre alte întorsături ale megalomaniei, ca toate macaralele de pe malurile Tamisei să fie coborâte în timp ce sicriul său supradimensionat plutea. Ca în "*Furtuna*" lui Shakespeare, întregul popor britanic ar fi putut exclama în acel moment: "Ce măgar de trei ori dublu am fost să îl iau pe acest bețiv drept zeu și să mă închin acestui nebun plictisitor!"

Ca și Churchill, F.D.R. a fost un maestru al relațiilor publice. Știa cum să se împrietenească cu alegătorii în calitate de "concețatean american", iar emisiunile sale regulate la radio, așa-numitele "discuții la marginea focului", erau orchestrate cu grijă pentru a sublinia personalitatea sa umilă, familială, "plăcintă cu mere". Hitler și național-socialismul nu l-au interesat câtuși de puțin pe F.D.R. până în 1937.

Era an electoral, iar politicianul glumeț se temea că ar putea să-și încheie viața publică ca președinte cu un singur mandat. Cu patru ani înainte, el intrase la Casa Albă asigurându-i pe americani că va pune capăt Marii Depresiuni. Dar programele sale democratice, pline de corupție, nu au dus la nimic, iar șomajul național era încă în creștere. Führerul a spus despre Roosevelt: "Dacă politicile sale economice ar fi continuat la nesfârșit pe timp de pace, nu există nicio îndoială că, mai devreme sau mai târziu, ele l-ar fi doborât pe acest președinte, în ciuda întregii sale inteligențe dialectice".

Evident, cariera lui F.D.R. depindea de sănătatea economică a națiunii. În cele din urmă, el a realizat că singura modalitate de a repune țara pe picioare era să relanseze producția, iar cea mai rapidă metodă era fabricarea masivă de arme. Totuși, pentru a justifica transformarea fabricilor americane în uzine de armament, era nevoie de o amenințare serioasă sau cel puțin de iluzia unei amenințări. În calitate de inamic recent, Germania era o amenințare potrivită. Evreii care dominau presa americană și industria cinematografică erau încântați să servească drept cei mai devotați propagandiști ai lui Roosevelt. Împreună cu retorica alarmistă a acestuia, o abundență de filme anti-naziste de la Hollywood și agitația neîncetată a ziarelor împotriva lui Hitler au generat în cele din urmă isterie națională într-o asemenea măsură încât invazia părea iminentă. În acest climat artificial de teamă, președintele a putut să își impună cheltuielile militare exagerate în fața unui Congres intimidat de neliniștea alegătorilor. Și, stârnind rumoare și plâns în legătură cu amenințarea mortală la adresa Statelor Unite reprezentată de Germania nazistă (nu mai mare decât Texasul), președintele a reușit să deturneze atenția de la Depresiunea persistentă și tot mai gravă pe care nu reușea să o rezolve.

Deși fabricarea de arme inspirată de panică a început să stimuleze producția națională, armele sunt bunuri perisabile care trebuie folosite, altfel ruginesc și devin învechite de progresele tehnologice. În acest scop, Roosevelt avea nevoie de război. Prin intermediul agentului său flotant în Europa, William C. Bullitt, el a făcut promisiuni secrete conform cărora politicienii de la Varșovia puteau conta pe intervenția armată a Aliaților, dacă provocau o confruntare militară cu cel de-al Treilea Reich. Astfel păcăliți, crezând că se pot lăfăi la un ospăț al victoriei câștigate ieftin, polonezii au precipitat ostilitățile (descrise mai jos), care s-au întors împotriva lor în cel mai rău mod posibil. Dar odată cu începerea războiului în Europa, planurile de participare ale lui Roosevelt au fost serios afectate de sondajele de opinie naționale, care au arătat că marea majoritate a americanilor se opuneau implicării SUA în orice război, cu excepția cazului în care erau atacați în mod deliberat. Întotdeauna un politician desăvârșit, Roosevelt a făcut o campanie viguroasă pe baza unei "platforme de pace" populare pentru alegerile prezidențiale din 1941.

Între timp, el a manevrat continuu pentru a-l provoca pe Hitler să declare război Statelor Unite, oferind nave de război Marinei Regale, trimițând provizii în Anglia cu cargoboturi americane escortate de distrugătoare ale Marinei SUA și chiar ajutând direct operațiunile militare britanice. Printre exemplele cele mai flagrante se numără poziția navei *Bismarck*, transmisă prin radio britanicilor, care până atunci nu o puteau găsi, de către un hidroavion PBY al Marinei americane, permițându-le astfel să scufunde cuirasatul german, cu pierderi grele de vieți omenești. În aceeași lună în care Roosevelt a fost ales de alegători convinși că era hotărât să țină țara lor în afara conflictului european, acesta a dat instrucțiuni Marinei sale să "tragă asupra navelor de război ale Axei oricând și oriunde ar fi găsite". Acest lucru a depășit cu mult toate celelalte încălcări ale neutralității americane, constituind o declarație de război. Cu toate acestea, Hitler a refuzat cu încăpățănare să răspundă la momeală.

La 9 august 1941, în timpul Conferinței privind Carta Atlanticului, Roosevelt i-a promis în mod confidențial lui Churchill că va "lucra pentru un incident" care va atrage America în război împotriva voinței majorității compatrioților săi. Mai târziu, Winston i-a raportat regelui George al VI-lea că strategia președintelui nu era de a declara război, ci de a-l provoca prin crearea unui incident. La 30 octombrie, F.D.R. intona serios la radioul național: "Și în timp ce vorbesc cu voi, mame și tați, vă mai dau o asigurare. Am mai spus-o și înainte, dar o voi spune din nou și din nou și din nou: Băieții voștri nu vor fi trimiși în niciun război străin!" Chiar și astăzi, cel puțin unii cercetători americani realizează, împreună cu Gore Vidal, că "Roosevelt a spus minciuni pentru a ne băga în războiul împotriva lui Hitler, ceea ce, având în vedere natura bestiei, mulți oameni au fost și sunt bucuroși că a făcut".

Frustrat și îngrijorat de faptul că economia sa bazată pe amenințări va declanșa un alt colaps economic, și mai grav, dacă SUA nu va intra curând în luptă, președintele a bătut la ceea ce istoricul Harry Elmer Barnes numea "ușa din spate a războiului". Aceasta se deschidea în fața partenerului anti-comintern al Germaniei. În timpul aceleiași Conferințe privind Carta Atlanticului, Churchill și Roosevelt și-au exprimat dorința comună de a ataca Japonia, pe atunci încă o națiune neutră, după august 1941. Planul lor a fost aplaudat de Cordell Hull și de alți yes-men politici care îl înconjurau pe președinte, însă consilierii săi militari au afirmat că America ar fi în imposibilitatea militară de a risca ostilitățile până la sfârșitul toamnei.

Anterior, la 26 iulie 1941, F.D.R. impusese deja un embargo petrolier internațional împotriva japonezilor pentru invazia lor în China, care, desigur, nu era treaba sa, din cauza absenței totale a intereselor americane în această țară. Acțiunea sa a fost un act economic de agresiune letală, deoarece existența industrială a

Japoniei depindea în întregime de petrolul importat din străinătate. Experții de pe ambele maluri ale Oceanului Pacific au calculat că societatea japoneză se va dezintegra în sărăcie și foamete până în primăvara următoare. Roosevelt a sperat că embargoul său îi va incita pe japonezi să atace primii, mobilizând astfel sprijinul popular pentru implicarea sa în cel de-al Doilea Război Mondial.

În mod dezamăgitor, cabinetul japonez a răspuns nu prin sfidare, ci prin conciliere. Ministrul de externe Shigenori Togo a trimis un "Plan în cinci puncte" la Washington, oferind concesii importante, inclusiv renunțarea la zonele din China menționate în mod specific de americani și autolimitarea expansiunii japoneze în străinătate pentru a atenua suprapopularea. De asemenea, el a solicitat reluarea negocierilor pentru a discuta "Planul" Cabinetului pentru normalizarea relațiilor dintre cele două puteri. Dar Roosevelt nu se gândea deloc la pace. El a decis să inițieze ostilitățile cât mai curând posibil, cu sau fără aprobarea poporului american. El a decis deja să lanseze un raid aerian american de la bazele lui Claire Chennault din estul Chinei împotriva Japoniei până la jumătatea lunii noiembrie. De fapt, președintele autorizase atacul pe furiș cu trei zile înainte de a impune embargoul petrolier. Churchill, disperat de mult ca America să intre în război, a fost informat de veștile bune de către secretarul de stat al SUA, Cordell Hull, prin coduri diplomatice ultrasecrete.

Un articol publicat în *Los Angeles Times* cu ocazia celei de-a 60-a aniversări a raidului japonez din 1941, cu titlul "Japan Broke U.S. Code Before Pearl Harbor, Research Finds". Scriitoarea Valerie Reitman a relatat că un tânăr profesor de istorie japonezo-american de la Universitatea Kobe a găsit documente scrise din epoca Roosevelt, declassificate de Agenția Centrală de Informații a SUA în 1996. Toshihiro Minohara le-a descoperit printre informațiile despre codurile secrete de dinainte de război de la Arhivele Naționale ale SUA din College Park, Maryland. Documentele pe microfilm atașate arătau traduceri în japoneză ale telegramelor F.D.R. către diverși ambasadori și lideri aliați. Criptografii de la Tokyo se pare că au spart codurile diplomatice de top ale președintelui.

Pentru confirmare, Minohara i-a cerut doctorului Satoshi Hattori, profesor de istorie modernă la Universitatea Kobe, să facă o căutare specială în arhivele diplomatice din Tokyo. Într-un dosar intitulat "Documente speciale", Hattori a găsit 34 de comunicate dactilografiate, majoritatea în limba engleză, ale discuțiilor diplomatice ultrasecrete dintre SUA și Marea Britanie din lunile și săptămânile anterioare datei de 7 decembrie. Japonezii au citit decizia lui Roosevelt de a-i ataca la mijlocul lunii noiembrie. Aflând de duplicitatea sa, Togo, un susținător puternic al relațiilor pașnice cu SUA și care se opusese anterior "șoimilor" din cabinet, a scris în memoriile sale postbelice: "Am fost șocat până la amețală. În acest moment,

nu aveam de ales decât să luăm măsuri". Numai după ce au citit planul președintelui de înjunghiere pe la spate, chiar și "porumbeii" din guvernul japonez au decis să lovească înainte ca el să-i lovească primul.

Între timp, planul secret al lui Roosevelt de a ataca fără preaviz un popor cu care America era încă în pace a fost suspendat din cauza întârzierilor logistice. La 22 noiembrie, el a fost informat de Lauchlin Curie că bombardierele și echipajele lor nu vor putea ajunge la bazele chineze până la sfârșitul lunii decembrie. Raidul urma să fie lansat cel târziu la scurt timp după Anul Nou 1942. Cei 2 400 de americani care au murit la Pearl Harbor nu au realizat niciodată că au fost sacrificați pentru conspirația nepublicată a președintelui lor de a-i implica într-un război ilegal. După ce i-au spart codul diplomatic, japonezii au știut ce pune la cale și i-au luat-o înainte, cu greu, cu aproximativ o lună.

Dar, dintr-o lovitură, i-au dat războiul pe care îl căuta de mult timp pentru a-și salva gâtul politic prin întinerirea economiei americane prin producția masivă de arme. Acum, majoritatea covârșitoare a americanilor i-au servit cu bucurie cauza, cu iluzia tragică că își apără țara. Ei l-au ales pentru un al patrulea mandat fără precedent. Până atunci, însă, Roosevelt era deja pe moarte din cauza gonoreei terminale; lovitura finală avea să fie o hemoragie cerebrală.

Sir Robert Craigie, reprezentantul Angliei la Tokyo, a declarat că japonezii au fost victime nevinovate ale imperialismului lui Roosevelt și ale comploturilor de culise ale lui Churchill pentru a implica America în război, indiferent de costul în vieți omenești. Craigie a fost martor personal la jumătatea anului precedent de intrigi țesute de acești doi criminali internaționali. El a fost secondat de congresmanul Hamilton Fish, care susținuse cu ferveur cererea președintelui de a declara oficial ostilitățile în SUA, dar care a mărturisit ulterior: "Roosevelt a fost principalul instigator și focusul care a aprins fitilul războiului".

La fel ca Churchill (și ca orice alt lider mondial), Roosevelt a înțeles bine problema evreiască și chiar a simpatizat personal cu național-socialiștii germani împotriva cărora ducea, în mod ipocrit, un război de anihilare încă din februarie 1943: "Nu se poate da cu adevărat vina pe naziști pentru ceea ce le-au făcut evreilor", i-a mărturisit el generalului Auguste Nogues, comandantul francez al Marocului, în timpul Conferinței de la Casablanca, "deoarece dacă poporul german ar fi trebuit să sufere ceea ce a suferit înainte ca naziștii să ajungă la putere, niciun alt popor din lume nu ar fi acționat diferit". Înțelegerea evreilor de către F.D.R. face ca supunerea sa și a lui Churchill față de aceștia să fie cu atât mai imorală. El nu a fost o capcană fără minte, ci conștient de răul pe care îl servea.

Franklin Roosevelt a murit înainte de încheierea războiului pe care el, mai mult decât oricare alt individ, l-a provocat. În aceste ultime luni, el s-a întâlnit la Yalta cu infamii săi conspiratori. Deteriorat fizic de ravagiile unei boli sifilitice și

dezechilibrat mintal, el a stat pentru fotografii între un Churchill amețit, cu imperiul său aproape dispărut, și Stalin, care, meditănd la starea de slăbiciune a puterilor occidentale personificate de aceste două personaje jalnice, zâmbea în secret, ca pisica comunistă care tocmai a înghițit canarul capitalist. Descriindu-l pe potentatul sovietic de la Ialta, *Enciclopedia Britannica* scrie: "Un negociator formidabil, el a fost mai inteligent decât acești oameni de stat străini".

Născut Joseph Vissarionovich Dzhugashvili în 1879, el și-a schimbat numele în "Stalin" (de la cuvântul rusesc pentru "oțel", *stal*) după ce a devenit un comunist înfocat. În timp ce primele victorii germane distrugau URSS, Stalin s-a tânguit: "Tot ceea ce Lenin a construit pentru noi este pierdut pentru totdeauna!" Pe măsură ce avansul Axei a continuat în prima vară a anului 1941, el a făcut o beție prelungită, închis în *dacha* sa izolată, lăsând Uniunea Sovietică complet în derivă. Deși invazia germană începuse pe 22 iunie, Stalin era prea beat pentru a ține un discurs public până pe 3 iulie; chiar și atunci, abia putea să mormăie pe un ton monoton care nu inspira decât defetism. Cu toate acestea, sabatul său alcoolic trebuie să îi fi făcut bine, pentru că, în cele din urmă, s-a dezmeticit suficient pentru a conduce personal apărarea Moscovei în iarna următoare. Abandonând cu cinism retorica marxistă după care trăise toată viața, el s-a prezentat brusc ca un naționalist slav mai mare decât viața. Ipostaza ipocrită a funcționat, iar milioane de ruși demoralizați până atunci s-au alăturat apărării cu succes a patriei lor.

Pentru restul războiului, el s-a dovedit a fi un șef de război superb, mai puțin datorită abilităților sale militare - dintre care nu avea practic niciuna -, ci pentru reorganizarea și conducerea nemiloasă a forțelor armate ale URSS. Confruntat cu demoralizarea totală a acestora ca urmare a înfrângerilor neașteptate, el a întărit rezistența țării sale prin instituirea unui sistem de comisari ai Armatei Roșii, care stăteau literalmente în spatele soldaților ruși, cu pistoalele pregătite, pentru a împușca orice om care ezita. Comparativ cu numărul total de persoane (7 500) care lucrau pentru Gestapo-ul german în 1939, în aceeași perioadă, Uniunea Sovietică avea nu mai puțin de 366 000 de polițiști secreți.

Spre lauda lui Stalin, acesta adusese deja Rusia în era industrială (deși în detrimentul a zece milioane de țărani uciși, *kulacii*), iar acum, în câteva luni, a transformat fabricile sale în fabrici gigantice de muniții pregătite pentru un război total. El a stabilit tacticile sovietice pe câmpul de luptă care ignorau orice strategie pentru atacuri de oameni și materiale numai atunci când adversarul putea fi copleșit numeric, indiferent de pierderile întotdeauna grele suferite de soldații săi. Uneori, aceste atacuri în masă au funcționat; adesea, au eșuat, invariabil cu distrugerea în masă a oamenilor și mașinilor rusești. Succesele sovietice de la Stalin-grad, Kursk și până la sfârșitul războiului păreau să confirme aparenta conducere

militară a lui Stalin, chiar și în ochii lui Adolf Hitler.

Dar Führerul și restul lumii exterioare nu știau că victoriile lui Stalin i-au fost înmânate înainte de fiecare bătălie de către trădătorii din Statul Major german, care, cooperând cu Leopold Trepper, șeful evreu al rețelei de spionaj "Orchestra Roșie", au transmis planurile lui Hitler înaltului comandament sovietic. După cum a subliniat Winston Churchill, revoluția rusă a fost în mare parte o afacere evreiască, iar Iosif Stalin - perceput de evrei precum Leon Troțki și Grigori Zinoviev ca o marionetă lipsită de spirit, dar maleabilă - a fost pus pe post de marionetă a evreilor pentru tirania lor sovietică. În mod corespunzător, el a stat între Zinoviev și un alt evreu comunist, Lev Kamenev, în primul triumvirat conducător după moartea lui Lenin.

Stalin, Churchill și Roosevelt au fost niște mediocrități obișnuite cu o inteligență limitată, definite doar de apetitul lor uriaș pentru putere și prestigiu personal. Non-entitățile politice lacome nu lipsesc niciodată și sunt ușor disponibile pentru cei mai rar văzuți manipulatori evrei, pentru care astfel de intermediari voluntari sunt la fel de obișnuți pe cât sunt de unică folosință. Războiul a însemnat lucruri diferite pentru liderii mondiali implicați în el. Pentru Churchill, a fost pur și simplu cea mai satisfăcătoare oportunitate de a-și câștiga existența și de a scăpa de scandalul financiar. Pentru Roosevelt, a fost singura modalitate de a ieși din Depresiune și de a-și salva existența politică. Stalin l-a primit ca pe cea mai bună șansă a sa de a deveni un alt Genghis Khan, conducătorul unei planete dominate de sovietici. Pentru acești oameni, cel de-al Doilea Război Mondial a fost doar un mijloc de a atinge scopuri personale care nu aveau nimic de-a face cu fascismul, democrația, civilizația sau oricare dintre celelalte probleme publice cu care și-au îmbrăcat agendele private pe cheltuiala multor milioane de ființe umane.

Liderii aliați erau asemănători prin faptul că toți sufereau de probleme personale care le distorsionau comportamentul. Churchill era un alcoolic fără speranță. La fel ca toți băutorii înrăiți, era un bețiv rău, dependent de paranoia și de beligeranță. F.D.R. a fost un om viguros din punct de vedere fizic, în tradiția Roosevelt, până când a fost lovit de poliomielită la începutul maturității. Stingherit de nevoia de a părea puternic, în ciuda propriei slăbiciuni umilitoare, el și-a supracompensat și sublimat frustrarea în agresivitate exterioară. Stalin s-a născut cu un braț deformat și ofilit, pentru care a nutrit sentimente profunde de inferioritate și răzbunare, precum Richard al III-lea al lui Shakespeare.

Aceștia au fost inadaptați și ghinioniști, psihopați schilozi, cărora le-a fost încredințată soarta națiunilor. Churchill și Roosevelt erau ei înșiși parțial evrei, în timp ce Stalin, un neam georgian, a trăit cu o familie evreiască (comuniștii Kagonovitch), s-a căsătorit cu o evreică (Nadejda Alliluyeva) și chiar vorbea idiș. Disparitatea rasială a cauzelor Aliaților și Axei a fost astfel clar definită în conduc-

erea lor respectivă. Ca atare, înțelegerea celui de-al Doilea Război Mondial, sau a întregii istorii umane, este imposibilă fără aprecierea rolului jucat de evrei. Nicăieri acest lucru nu este mai evident decât în istoria celui de-al Doilea Război Mondial, prelungirea logică, inevitabilă, militară a luptei politice național-socialiste lansate împotriva lor de Adolf Hitler cu douăzeci de ani înainte.

Pentru a înțelege lupta sa, trebuie clarificat faptul că, după Primul Război Mondial, Germania democratică era terenul de joacă al comuniștilor evrei care urmau dictonul lui Lenin privind revoluția roșie a lumii care trecea prin Reich. Poporul german murea literalmente de foame pe străzile din München și Berlin, incapabil să găsească un loc de muncă real și recunoscător pentru slujbele umiltoare, adesea înjositoare, care îi ieșeau rareori în cale. Rata mortalității infantile a națiunii a crescut vertiginos. Foametea, sărăcia extremă, delincvența juvenilă, criminalitatea, imoralitatea, putreziciunea culturală, violența politică de stradă și haosul social predominau. Între timp, speculatorii imobiliari evrei s-au îmbogățit peste noapte, achiziționând suprafețe uriașe de terenuri, majoritatea ferme, de la germani care au rămas fără resurse din cauza efectelor catastrofale ale "Marelui" Război. Atunci, ca și acum, evreii dominau majoritatea profesiilor (în special medicina, presa, artele și guvernul), deoarece germanii fuseseră privați "legal" de drepturi prin Tratatul de la Versailles. În același timp, Republica putredă de la Weimar din anii 1920 era un amestec de evrei marxiști și capitaliști, care considerau că poporul german sărăcit nu era decât un sac de fasole ideologic și economic. State, orașe și comune întregi, precum Bavaria, Berlin și Coburg, au fost confiscate de criminali comuniști; aproape toți liderii lor - Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Kurt Eisner etc., etc. - erau evrei.

Dar au fost înfrânți de o mișcare populară, cum nu s-a mai întâlnit până atunci, când Adolf Hitler a fost votat în funcția de cancelar. Mulți evrei au părăsit Germania, emigrând în Uniunea Sovietică, Franța, Anglia și Statele Unite, unde au început imediat să facă agitație pentru un război de răzbunare. Toate investițiile lor politice și financiare într-o Germanie definitiv înfrântă s-au evaporat odată cu popularitatea național-socialismului. Încă din vara anului 1933, la doar câteva luni după victoria lui Hitler la urne, cele mai puternice figuri ale evreimii mondiale au organizat un miting în Madison Square Garden din New York. Purtătorul lor de cuvânt a fost Samuel J. Untermyer, o alegere perfectă pentru activitatea propusă. Cu 26 de ani înainte, Untermyer a determinat Statele Unite să declare război Germaniei, în ciuda obiecțiilor majorității americanilor. El a realizat această performanță remarcabilă plătind un corespondent negru care îl amenința pe Woodrow Wilson cu un scandal, cu condiția ca președintele indiscret să revină asupra politicii nebeligerante a guvernului său. (Originile evreiești ale participării americane la Primul Război Mondial sunt prezentate în mod irefutabil de cercetătorii de

renume Andrew Collins și Chris Ogilvie-Herald)

Acum, în 1933, războinicul profesionist a făcut-o din nou. Untermeyer a proclamat "un război sfânt", susținut ulterior de fiecare evreu american proeminent, împotriva Noii Germanii. "Ceea ce ne propunem și am făcut deja este să continuăm un boicot economic pur defensiv care va submina regimul hitlerist", a spus el, "și va aduce poporul german la realitate prin distrugerea comerțului de export de care depinde însăși existența sa".

Ca răspuns la "declarația de război sfânt" a lui Untermeyer împotriva unui popor care până atunci nu făcuse rău nimănui, ziarul evreiesc *Natscha Retsch* a fulminat ucigaș, în cea mai bună tradiție a Vechiului Testament: "Războiul împotriva Germaniei va fi purtat de toate comunitățile evreiești, conferințe, congrese, de fiecare evreu în parte! Astfel, războiul împotriva Germaniei va anima ideologic și va promova interesele noastre, care cer ca Germania să fie complet distrusă. Pericolul pentru noi, evreii, se află în întregul popor german, în Germania ca întreg, precum și individual. Ea trebuie să fie făcută inofensivă pentru totdeauna".

Ultimul testament al lui Adolf Hitler, semnat în ziua morții sale, la 30 aprilie 1945, pare a fi confirmat de o asemenea agitație feroce: "Nu este adevărat că eu sau altcineva din Germania am dorit războiul în 1939. Acesta a fost dorit și instigat exclusiv de acei oameni de stat internaționali care erau fie de origine evreiască, fie lucrau pentru interesele evreilor".

Mai mult de șaiszeci de ani mai târziu, evreii încă se refereau la toți germanii, indiferent cât de pro-evrei sau anti-naziști ar fi unii dintre ei, ca fiind membri ai "rasei făptuitoare". Acesta a fost modul în care Congresul Evreiesc Canadian a condamnat-o pe Ruth Bettina Birn, istoric-șef al "Secției de crime de război și crime împotriva umanității" din cadrul Departamentului canadian de Justiție, pentru simplul motiv că era o nemțoaică neamț, chiar dacă ea îi judeca pe național-socialiști!

Prima fază a "războiului sfânt" al lui Untermeyer a fost un boicot economic menit să distrugă Germania cu ajutorul "milioanelor noastre de prieteni neevrei" (*The New York Times*, 7 august 1933). El parafraza o strategie descrisă în *Protocoalele Învățașilor Bătrâni ai Sionului* (procese-verbale ale unei reuniuni secrete a liderilor mondiali la începutul secolului al XX-lea), în care orice națiune neamț care se răzvrătește împotriva agendei evreiești trebuie strangulată prin sancțiuni economice. Acestea ar servi drept preludiu la măsurile militare luate de alte țări neamuri în care evreii încă exercită influență politică (adică financiară). La punctul 3 din Protocolul VII, procesul-verbal spune: "Trebuie să fim în măsură să răspundem la orice act de opresiune prin război cu vecinii acelei țări care îndrăznește să ni se opună".

Deși catalogat isteric și constant drept "un fals" de către formatorii opiniei pub-

lice, autenticitatea documentului a fost totuși stabilită de evreii înșiși. În cartea sa, *Beware of God: Paradoxul suprem*, istoricul evreu sud-african David Ash descrie "Protocoalele bătrânilor învățați ai Sionului ca fiind un adevărat avertisment adresat omenirii că evreii se folosesc de principiile biblice pentru a prelua puterea și a-și promova propriile scopuri" (Parfrey, 405). La începutul anilor 1980, unul dintre cei mai influenți evrei de la mijlocul secolului al XX-lea, Armand Hammer, șeful corporației americane Occidental Petroleum Corporation și păpușarul politic al președinților Nixon și Reagan, a înființat o întreprindere corporativă internațională împreună cu alți evrei (magnatul media Robert Maxwell, multimilionarul israelian Shaul Eisenberg, Albert Reichmann, șeful celei mai mari companii imobiliare din lume etc.). Hammer s-a referit cu nerușinare la acest club al miliardarilor, format din unii dintre cei mai puternici oameni din lume, drept "Bătrânii Sionului" (Epstein, 322). La urma urmei, liderul mondial al sionismului nu făcea decât să repete ceea ce Untermeyer și Punctul 3, Numărul 7 din *Protocoale* afirmă, atunci când Chaim Weizman i-a spus lui Winston Churchill, în 1941, că evreii au făcut ca America să lupte împotriva Germaniei în Primul Război Mondial și că o vor face din nou în Al Doilea Război Mondial (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 76,77).

M. Raphael Johnson, Ph.D., scrie că boicotul lui Untermeyer "a fost un act de război nu doar în metaforă: a fost un mijloc, bine pus la punct, de a distruge Germania ca entitate politică, socială și economică. Scopul pe termen lung al boicotului evreiesc împotriva Germaniei a fost de a o falimenta în ceea ce privește plățile de despăgubire impuse Germaniei după Primul Război Mondial și de a menține Germania demilitarizată și vulnerabilă. Boicotul, de fapt, a fost destul de paralizant pentru Germania. Cercetători evrei precum Edwin Black au raportat că, ca răspuns la boicot, exporturile germane au fost reduse cu 10% și că mulți au cerut confiscarea bunurilor germane din țări străine" (43). Toate acestea lansate împotriva unui popor a cărui singură "crimă", până în prezent, fusese să critice evreii.

Dar boicotul mondial a eșuat, deoarece național-socialismul făcea Germania independentă din punct de vedere economic de rețeaua monetară internațională. Și niciun evreu nu avea nevoie să i se spună ce se va întâmpla dacă alte popoare neamuri se vor trezi la realitatea puterii evreiești, așa cum au făcut germanii. De asemenea, Hitler a rezolvat problema șomajului și a restabilit prosperitatea în țara sa, în timp ce restul civilizației occidentale se bălăcea în Marea Depresiune. Dacă exemplul său ar fi fost adoptat în alte țări, rețeaua bancară internațională a evreilor, înființată de Casa Rothschild, s-ar fi prăbușit.

Agitația împotriva lui Hitler în lumea exterioară de-a lungul anilor 1930 devine clară nu numai în lumina "Declarației de război" a lui Untermeyer de pe podiumul de la Madison Square Garden din New York. Franța a avut un premier evreu, Leon

Blum, în timp ce Isaac Leslie Hore-Belisha, primul baron Hore-Belisha, a fost secretarul de stat evreu pentru război al Marii Britanii și cel mai vocal războinic. Deloc surprinzător, Churchill i-a acordat un titlu de "peerage" pentru serviciile prestate în numele "Focusului" conspirativ. Apoi au existat evreii sovietici, ale căror planuri de a institui un guvern mondial unic erau amenințate de atracția ideologică a național-socialismului dincolo de granițele Germaniei. Existau toate motivele să se creadă că aceleași mase muncitoare care au fost îndepărtate de marxism și care au adus național-socialismul la putere în Germania vor face același lucru în mod repetat și în alte țări, punând capăt pentru totdeauna visului lui Karl Marx privind o "dictatură a proletariatului" internațională dominată de evrei.

Prin portretizarea unilaterală a lui Adolf Hitler în presă și în industria cinematografică drept cel mai mare dușman al omenirii, evreii au început să creeze psihologic un climat de ură ca premisă pentru ostilitățile armate. Dar, la șaiszeci de ani după declarația lor de agresiune pe timp de pace, chiar și autorul evreu Lenny Brenner a recunoscut: "Înainte de război, liderii sioniști au proclamat un boicot internațional masiv împotriva guvernului german. Această politică agresivă a turnat combustibil peste o situație deja inflamată și, în consecință, a contribuit la declanșarea Holocaustului [sic]"... (Parfrey, 404,405).

Ludwig Lewisohn, unul dintre "consilierii" F.D.R. și șeful Organizațiilor Sioniste din America, a declarat pentru *The Jewish Mirror* din New York la 3 octombrie 1942: "Poporul evreu este simbolul naturii acestui război. Nimeni altcineva. Nimic altceva. Acesta este alfa și omega, începutul și sfârșitul întregii chestiuni!" Cele 61 de milioane de morți (ca să nu mai vorbim de cele 240 de milioane de răniți, de nenumăratele milioane de oameni înrobiți timp de generații sub comunism și de comorile culturale de neînlocuit distruse) care au rezultat din conflictul pentru care își asumă meritul în numele poporului său îi fac să fie cei mai pătați de sânge criminali de război din toată istoria omenirii.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERHILFE AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Heft 100 19. April 1942

Der Kampf geht weiter !

Seit dem Jahre nach der Kapitulation des Deutschen am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Vordringung. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Idioten von Moskau, Venedig, Venedig und Venedig haben nicht an-
gewandt, das Kiste der geistigen Welt unsere hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu ent-
ziehen.

Alle Nationalsozialisten und sonstige
arbeitsfähige Völker- und Bewegungsmens-
chen sollten sich an der Schürfe zu Kampf um
die Führung unserer Völker.

Der Kampf ist zwar nicht ge-
wunden, aber die Größe des hochgeliebten
Völkertum ist heute noch nicht größer als in
der Vergangenheit.

Der sowjetische Diktator ist aber dabei,
den Völkern - gegen alle Völker
Völker (?) zu bringen, seine Mittel und
Erfindungen, Überlebende und An-
wesenheit.

Ob "Hug" oder "Hug", ob in
Wahlkampf oder im Stummkampf, ob
mit Propaganda und Verleumdung oder
auf einem Schicksalsspielplan, ob in
Nationalsozialismus bei einer Pflanz-
ung!

Heil Hitler!
Gottfried Luch

**TROTZ
VERBOT-
NICHT
TOT !**

Buletinul de știri NS
www.nsdapao.org
#1005 19.04.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Raportul de față
Interviu cu Molly**
Partea a treia

NSK: Proiectele tale actuale sunt, evident, legate de filozofie și artă.

Vă rugăm să descrieți opinia dumneavoastră cu privire la impactul acestor subiecte în politică.

Molly: Ei bine, încerc să mai actualizez
galeria foto, dar în principal m-am con-
centrat pe Adolf Hitler și Armata
cuceririi
(www.mourningthefascist.com/
truth.htm). Am ajuns la 21 de pagini
acum și mai am atât de multe de făcut.
Studierea celui de-al Doilea Război
Mondial este un câmp minat absolut de
informații. Caută informații despre un
lucru și găsești alte două lucruri de cer-
ceat. Te simți un pic ca și cum ai fi un
arheolog, descoperind treburile îngropate.
Un trecut pe care Ei ar prefera să nu fie
scos la lumină. Putem mulțumi din nou

the NEW ORDER
Number 179 (133) Founded 1978 April 26, 2022 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar Na-
tional Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout
Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to
destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinmen fight
side by side for the preservation
of our White folk.

The movement has indeed be-
come stronger, but the danger of
biological folk death is also much
greater today than in the past.

The desperate enemy is in the
process of committing genocide
against all White folk. His means
are anti-White immigration, cul-
ture distortion, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal",
whether in election battle or street
brawl, whether armed with propa-
ganda material or on a battlefield
of a different kind, every National
Socialist must do his duty!

Heil Hitler!
Gottfried Luch

**TROTZ
VERBOT-
NICHT
TOT !**

NSDAP/AO este cel mai mare furnizor Lumea propagandei național-socialiste!

Reviste tipărite și online în multe limbi
Sute de cărți în aproape o duzină de limbi
Peste 100 de site-uri web în zeci de limbi

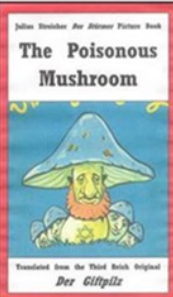
**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS original

Julius Streicher, Der Stürmer, February 1943

**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich original
Der Giftpilz

Reinhold Rothemann

**Hitler
in Italy**

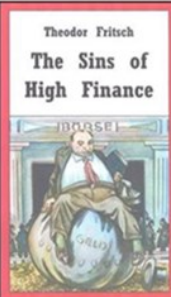
English / German / French / English

**SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family**

Theodor Fritsch

**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / French - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**